

Indeni mig er der to mennesker med storhedsvanvid.

Poul forventer at andre tier stille når han taler. Heksen forventer at det ikke er nødvendigt at tale. Poul taler hele tiden til en heks der ikke lytter.

Poul tager aldrig fejl. Han indrømmer ingenting. Han hader andre. Han har ingen tillid. Føler sig aldrig tryk. Er altid mistroisk. Poul tror at maleren dryppede orange maling på trappen med vilje. Poul tror at mine mails er hackerangreb. At nogen stjæler hans identitet når han bruger netbank. Poul forstår ikke hvorfor alle ikke følger de samme regler, for det ville jo gøre det hele meget nemmere. Poul mener også at det er alment gyldigt og fælles menneskeligt: "at opføre sig ordentligt" og at alle mennesker uafhængig af egen erfaring, opdragelse, kultur, forudsætninger og køn, kan efterleve den regel (forstået på Pouls måde selvsagt).

Heksen kaster forbandelser. besættelser. Hun kaster en forbandelse udover landet. Den bølger som vand med grønt frugtfarve i hen imod mig og sætter sig fast. Så ud af mig kommer der en masse små børn. dæmonbørn der laver noia ting. ikke effektive børn. De sanser forkert, falder af cyklen, dunker hovedet ind i hjørnerne på bordet. Er uopdragne og udenfor rækkevidde. De løber i alle mulige retninger, spiser ikke op, tager ikke sokker på. De er nøgne og ligeglade. Poul forbereder sig til fødslen ud fra det (guds)givne køn. For det handler ikke bare om at få en dreng eller en pige, det handler også om de tilknyttede farvekoder - blå til drenge, lyserød til piger - det handler om tid til at vænne sig til tanken og til hvordan man skal tale til og om og opdrage på det lille nye menneske. Og pludselig vralter jeg spontant ind i legetøjsbutikker med min store mave forrest, og ser på både sværd og tyl og bamser, og ved ikke helt, om jeg skal vælge de blå eller lyserøde varer, der burde jo være et eller andet derhjemme, når barnet kommer, og så ender jeg måske med at købe en bamse i en neutral hvid, en isbjørn, som forsvinder i de hvide vægge derhjemme, så snart den er sat.

Jeg ved ikke hvad du taler om. Du er fuld. Stakkels menneske.

Når jeg tisser om morgenen syder og bobler det i toiletkummen som en nyåbnet champagne. Pisset stiger op og flyder over. Det er en bivirkning af hekseriet og de uendelige diskussioner mellem heksen og Poul. Jeg kan heller ikke sige undskyld for at være et spektakel længere. Engang kiggede min mor på mig og

sagde: "Jeg ved ikke om du vil mig noget godt?" Poul har det på samme måde med hende.

Heksen lægger sorte sten på øjnene når jeg har hovedpine. Drikker urtemedicin. Healer min mave med hænderne når blodet fosser. Tænker lilla spiral når smerterne rammer. Hun urskriger på markerne i mørket, læser stjernetegn i metroekspres og lægger fremtiden i sine tarotkort.

Når jeg spørger Poul ind til køn svarer han at han foragter feminismen. Jeg spørger om det er et biologisk køn? Om det er noget han er født med? Hvordan han så ser ud mellem benene? Om jeg må se? Jeg spørger om det er en sygdom? Og om den smitter? Poul bliver sur. Heksen bliver sur. Fuck dine vægge og grænser. Katten pisser på dem, slikker sig veltilfreds om munden og æder Pouls streger og mønstre. Hans Excel ark.

Heksen, katten og Poul kigger på mig med bedrøvede øjne som om jeg allerede er fortabt imens jeg presser barnet ud og hønsene på stoleryggene skutter sig i blæsten og hunden slapt falder sammen i hjørnet. Ti nu stille. Hvor var jeg.

Jeg fortæller historien om heltindens opståen.

De kan ikke blive enige. Der er rod i maskinrummet og jeg siger kun halve sætninger hvis der overhoved kommer nogen ud. Jeg kan ikke kende forskel på dem mere. Der sidder en højrevet, konservativ, anarkistiske heks indeni mig som hedder Poul.

Jeg messer for at kende forskel. Mediterer.

Poul er ikke en heks. Det er han ikke høj nok til. Sort nok til. Lilla nok til. Det har han ikke sten nok til. Er han ikke mand nok til. Fatter han ikke nok til. Det har han ikke vanvid nok til. Jeg skelner. De er ligeglade. Jeg tror ikke at de holder af mig. Jeg tror måske at de har glemt mig.

Poul undgår hende. Engang var det hende der undgik ham.

Poul vil have retning på projektet. Heksen er ikke interesseret i x og y men z. Hun er ligeglad med bastarder, ophav, fædre, mænd, kvinder. Hun er interesseret i det andet som ikke har de grænser på sig.

De bliver til flere. Mange stemmer. Mange hekse. Mange nye. Mange andre. De står derude midt på marken og

råber. De mener at vi hellere må begynde at fortælle en anden historie som folk kan læne sig op ad når den gamle kapitulerer.

Det er derfor med en vis følelse af pres at jeg siger det her.